

Terug naar de ijstijd

Eén van de veentjes waarover nog niets is geschreven, is het Haverkampsveentje. De werkgroep had ook dit veentje opgeknapt, maar het was minder ingrijpend omdat het nog goed zichtbaar was. Op advies van het Staatsbosbeheer heeft de werkgroep veel begroeiing langs het veentje afgezet. Van het voorliggende strookje grasland werd de laag eerder opgebrachte zwarte grond afgegraven en zo ontstond een meer geleidelijke overgang met het Haverkampsveentje. Het rietveld langs de rand van het veentje werd jaarlijks voor een deel gemaaid.

Een aanliggende strook landbouwgrond van boer Marchienus Ananias was door de Dienst Landelijk Gebied aangekocht en overgedragen aan het Staatsbosbeheer en het waterpeil van het veentje kon nu omhooggebracht worden.

Een jongeman, John Tukker, was de werkgroep komen versterken. Typerend voor veel jongeren is nieuwsgierigheid, creativiteit en het openstaan voor nieuwe werkwijzen. Ze weten een situatie vaak vanuit een verrassende invalshoek te benaderen. Ook John lanceerde een aantal nieuwe ideeën. Door hem werd het plan opgevat iets te doen met de omgeving van het Haverkampsveen. Via zijn contacten met het zogenaamde 'groene' onderwijs raakte een docent, Marcel Rekers, geïnteresseerd in dit gebied. Hij bestudeerde oude topografische kaarten en kwam tot enkele opmerkelijke waarnemingen. Zo was het Haverkampsveen oorspronkelijk groter en was het ooit verbonden geweest met een oud stroompje, gevormd in de laatste ijstijd. Het stroompje, ook wel 'stroet' genoemd, verzandde

geleidelijk in landbouwgrond. In het landschap was er weinig meer van terug te vinden, maar op luchtfoto's maakten kleurverschillen het patroon in de geploegde akkers duidelijk zichtbaar.

De docent, op zoek naar studieobjecten voor zijn studenten, werd door John gevraagd of hij nader onderzoek wilde doen in het Haverkampsveen. Hij wilde graag meewerken en enkele maanden later presenteerde hij de uitkomsten aan het Staatsbosbeheer, de Werkgroep Zeijerwiek en andere belangstellenden. Hij adviseerde om in het aangekochte perceel landbouwgrond het oude stroompje en de laagte weer zichtbaar te maken in het landschap. Het enthousiasme was groot, ook bij het Staatsbosbeheer, en gezamenlijk werd een natuurontwikkelingsplan met een begroting opgesteld en ingediend voor subsidie.

De werkgroep verrichtte de nodige voorbereidingen, zoals het afzetten van ongewenste houtopslag en het opruimen van oude richels en prikkeldraad. De door een aannemer afgegraven zwarte grond werd door de Boermarkte afgevoerd naar boeren in de omgeving, die het gebruikten om laagten in hun akkerland mee op te vullen. Door deze werkwijze werden de kosten gedrukt. De leiding over de werkzaamheden lag bij een paar leden van de werkgroep, in nauwe samenwerking met het Staatsbosbeheer. Nadat het werk was uitgevoerd, was de laagte in het landschap duidelijk zichtbaar en geleidelijk vulde die zich met water. Enkele critici wezen nadien op het feit dat op enkele plaatsen het keileem was geraakt en de laagte te breed zou zijn geworden.

De verwachting van deskundigen is dat het stroompje de komende jaren geleidelijk zal dicht-slibben en begroeien. Staatsbosbeheer en de werkgroep maakten ook afspraken over het beheer van het gebied. De oppervlakte was dusdanig groot dat het maaien met bosmaaiers geen optie was. Hoe kon het beheer efficiënt worden georganiseerd? Het idee werd geopperd om het gebied van een raster te voorzien, zodat het kon worden begraaasd door Hollandse landgeiten. Het Staatsbosbeheer had al in enkele gebieden ervaring met het begrazen van haar natuurterreinen.

In juni 2007 werden de landgeiten door Henk Doldersum van het Staatsbosbeheer naar het gebied vervoerd en door de schoolkinderen van de plaatselijke basisschool het land in gelaten. De schoolkinderen vonden het prachtig en het daarop volgende weekend wandelden vele kinderen met hun ouders naar de geiten. In plaats van mechanische maaimachines zorgden vanaf nu dierlijke maaimachientjes voor het onderhoud van beplanting.

In de zomer ontstond langs de waterkant nieuwe vegetatie en watervogels gleden met hun kroost langs de oevers. De landgeiten bedwongen de massale groei van grassoorten en de verwachtingen of diverse bloemrijke plantensoorten terugkeren, zijn nog steeds hooggespannen.

De wandelaar genoot ook van de metamorfose. Een landschap uit de laatste ijstijd weer zichtbaar in de twintigste eeuw. Een nieuw pareltje in het veranderende landschap.

Het Palet

*Als 't leven nu eens zwart zou zijn
zo zonder hoop en kil
Geen streepje licht of rode wijn
dan staat het leven stil*

*Als 't leven nu eens roze was
zelfs zonder hulp van bril
Dan zingt er niemand groen is 't gras
je staat er nooit bij stil*

*Maar 't leven is als een kleurenpalet
en ieder die het wil
mengt alles tot een mooi boeket
en geniet dan even stil*

Rita Krol